

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

תוכן עניינים

- א. הלכה מתפלל של מנחה ואח"כ מתפלל של מוספין 1
- ב. פוסל היה בן בתירא בפסח ששחטו בארבעה עשר שחרית בין לשמו בין שלא לשמו.....3
- ג. לילה אין מחוסר זמן ... ליל שמיני נכנס לדיר להתעשר ... לילה לקדושה ויום להרצאה.....4
- א. בהמה של שני שותפין הקדיש חציה וחזר ולקח חציה והקדישה קדושה ואינה קריבה ועושה תמורה ותמורתה כיוצא בה 5
- ב. ש"מ בעלי חיים נדחין.....5
- ג. וש"מ דחוי מעיקרא הוה דחוי.....6
- ד. וש"מ יש דחוי בדמים.....7
- ה. אכל חלב והפריש קרבן והמיר דת וחזר בו ... אכל חלב והפריש קרבן ונשתמה וחזר ונשתפה.....7

דף יב.

הלכה למעשה

א. הלכה מתפלל של מנחה ואח"כ מתפלל של מוספין

כבר התבאר במסכת ברכות דף כח. שאם איחר¹ מלהתפלל תפלת מוסף עד ו' שעות ומחצה, שהוא זמן תפלת מנחה, ונמצא שיש לפניו שתי תפלות,

¹ שו"ע ונו"כ או"ח רפו ד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

אחת של מנחה ואחת של מוספין, צריך להתפלל של מנחה תחלה שהיא תדירה², ואח"כ של מוסף. אולם אם הקדים של מוסף, יצא³.

י"א שזה דוקא שצריך עתה להתפלל שתיהן, כגון שרוצה לאכול סעודה גדולה⁴, ואסור לו לאכול עד שיתפלל מנחה, אבל אם א"צ עתה להתפלל מנחה יכול להקדים של מוסף.

ואם אחר עד סמוך לשבע יש שהסתפק שאולי בזה בכל אופן מוסף קודם לכו"ע כדי שלא יעבור על מצותו הראויה, ויהיה פושע⁵.

אולם לכתחילה⁶ ודאי נכון שלא יבוא לזה, וראוי להיות זהיר להתחיל תפלת מוסף קודם שש שעות ומחצה⁷, משום שאף אם מתפלל גם מוסף קודם שבע שעות, מ"מ נמצא מתפלל שלא כסדר הקרבה.

אולם למעשה נהגו תמיד להקדים מוסף למנחה, בין בציבור⁸, ובין ביחיד⁹, ואפילו הגיע זמן מנחה קטנה מתפלל לפי הסדר, מוסף תחילה ואח"כ מנחה.

² מ"ב שם י

³ רמ"א שם. דהא דתדיר קודם הוא רק למצוה ולכתחלה ולא לעיכובא בדיעבד. מ"ב שם יא

⁴ על פי מה דמסיק הרמ"א לעיל בסימן רל"ב ס"ב בהג"ה אין לאסור לאכול קודם מנחה כשהגיע זמן מנחה גדולה אלא בסעודה גדולה וסעודת שבת לא מקרי סעודה גדולה [כ"א סעודת נשואין או ברית מילה] ולא חיישינן שמא יפגע ובפרט האידנא דסומכין על קריאה לבהכ"נ למנחה א"צ להתפלל עתה מנחה. מ"ב שם יב

⁵ בבה"ל שם הביא שבזה מסתפק הפמ"ג

⁶ בה"ל שם סעי' א ד"ה יותר

⁷ מ"ב תרכ ב

⁸ כך כתב במחבר בשם יש מי שהורה שאין עושים כן בצבור להקדים תפלת מנחה לתפלת מוסף, כדי שלא יטעו בשאר ימים להתפלל מנחה קודם מוסף אפילו קודם הצות, ועיין א"ר שאפי' בהגיע זמן מנחה קטנה. ובמ"ב תרך ב כתב כדעה זו שבדיעבד אם אירע שנתאחר תפלת מוסף עד חצי שבע או אחר שבע, יש להתפלל מוסף קודם ואח"כ מנחה אם לא שכבר הגיע זמן מנחה קטנה. אולם בס"י קח מז כתב מי ששכח ולא התפלל שחרית ומוסף ונזכר במנחה יתפלל מנחה ואחריו מוסף ואחריו שחרית ואם התפלל מוסף קודם מנחה יצא. ואפשר שבס"י תרכ אירי בציבור ובס"י קח ביחיד או אפשר שבס"י קח כיון שגם לא התפלל שחרית לא יקדים מוסף למנחה. שאז יראה כהשלמה לשחרית ואין מוסף משלים שחרית.

⁹ עיין עורה"ש יז וז"ל אצלינו לא שמענו מי שיקדים מנחה למוסף אף אם אחר מוסף עד מנחה קטנה משום דאנו אוכלים גם אחר מנחה קטנה כמ"ש בס"י רל"ב דסומכים על קריאת השמש לבהכ"נ ועמג"א סק"ג ממילא דאצלינו לא הוי כשחיטי תרווייהו בכל עניין. וכן עיין כף החיים לו שבתחילה כתב דוקא בצבור אבל במתפלל יחידי לעולם יקדים תפלת מנחה כסברה ראשונה וכן מוכח מדברי מרן כ"מ ספ"ג מה"ת יעו"ש מט"י או יו"ד. ואח"כ כתב "ולי נראה כיון דלפי דברי האר"י ז"ל בשער הכווי' שנתן טעם בסוד תפלת מוסף קודם מנחה יש לפסוק כסברה שנייה ואפי' יחיד אם אינו רוצה לאכול קודם מוסף"

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסנת זבחים

אם הציבור עומד עתה להתפלל מנחה, והוא עדיין לפני מוסף, יש להסתפק אם יעדיף להתפלל עמהם מנחה, ואח"כ יתפלל לעצמו מוסף, מחמת חשיבות תפילה בצבור¹⁰ ומעלת תדיר, או שעדיף מעלת תפילה כסדרה.

ואם אירע ועומד קודם שחשיכה ואין שהות בידו להתפלל אלא תפילת שמונה עשרה אחת, יש לו להקדים מוסף, ותפילת מנחה ישלימנה בלילה לאחר תפילת ערבית¹¹, אמנם אם בפשיעה איחר בתפילת מוסף עד סמוך לחשיכה, יתפלל מנחה, ותפילת מוסף תידחה לגמרי¹².

הלכתא למשיחא

ב. פוסל היה בן בתירא בפסח ששחטו בארבעה עשר שחרית בין לשמו בין שלא לשמו

כבר התבאר לעיל דף יא: שפסח ששחטו ביום י"ד בניסן שחרית שלא לשמו או לשמו ושלא לשמו, י"א¹³ שהרי הוא פסול, שנחשב זה זמנו כיון שהוא יום הקרבת הקרבן. וי"א¹⁴ שדינו כשאר ימות השנה כיון שטרם הגיע זמנו. אך אם שחטו לשמו לכו"ע פסול¹⁵.

¹⁰ עיין מ"ב צ ס"ק ל דאם מתפלל מוסף בשעה שהצבור מתפללין שחרית לא מיקרי בשעה שהצבור מתפללין ואם מתפלל עמהם בבהכנ"ס מיקרי תפלת הצבור.

¹¹ מנ"א סק"ג ובספר דגול מרבבה חולק עליו מהירושלמי שמפורש להיפוך וכן הקשה עליו בספר בית מאיר ובחידושי הגרע"א מיישבו בדוחק. מ"ב שם יג אולם רבים מהאחרונים הסכימו לדברי המג"א וישבו דלא יקשה עליו מהירושלמי (עי' שאנת אריה סי' י"ט, שו"ת שואל ומשיב מהדו"ג ח"א סי' קס"א, אשל אברהם אופנהיים בשם שו"ת דבר משה ח"א סי' כ"א, ערך ש"י הכא, שו"ת מחנה חיים ח"א סי' ו' ועוד), וכן העתיקו למעשה מרבית הפוסקים (ביניהם סידור יעב"ץ, מחז"ב להחיד"א סק"ג, א"ר סק"ב, תוספת שבת סק"ו, שלחן עצי שיטים, חיי אדם כלל כ"ז סעי' ח', דרך החיים, ערוה"ש סעי' י"ז, בה"ח סקל"ו).

¹² הגרע"א על גליון השו"ע.

¹³ דעת הרמב"ם שם

¹⁴ דעת הראב"ד שם וכן דעת תוס' פסחים ס: ד"ה בשאר דר' יהושע הוא מרא דגמרא מפי מבן בתירא וסתמא דגמ' מנחות מז: סייעתו לדידהו. לקומי הלכות ז:

¹⁵ רמב"ם שם הלכה יא

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

ג. לילה אין מחוסר זמן ... ליל שמיני נכנס לדיר להתעשר ...

לילה לקדושה ויום להרצאה

מצות עשה¹⁶ להפריש אחד מעשרה מכל בהמות מהורות שיולדו לאדם בכל שנה ושנה, ולהקריבו בבית המקדש, ואין מצוה זו נוהגת אלא בבקר וצאן בלבד¹⁷.

מצות עשה¹⁸ להקריב כל הקרבנות מיום השמיני והלאה שנאמר (ויקרא כב פסוק מז) וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אֲמוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהָלָאָה יִרְצָה, וכל שבעת הימים¹⁹ נקרא מחוסר זמן, ואף על פי שמחוסר זמן פסול, אם עבר והקריבו אינו לוקה מפני שהוא לאו הבא מכלל עשה ולא נרצה הקרבן.

ואסור להקדיש מחוסר זמן²⁰, והמקדיש²¹ מחוסר זמן ה"ז כמקדיש בעל מום עובר ואינו לוקה. למרות שהמחוסר זמן אינו נכנס לדיר להתעשר, שהרי כעת פטורין מן המעשר, י"א שבליל שמיני נכנס לדיר להתעשר²² ויש חולקים²³ שלילה מחוסר זמן הוא.

¹⁶ רמב"ם הלכות בכורות פרק ו הלכה א

¹⁷ ודין מעשר בהמה שיהיה נשחט בעזרה וזורקין את דמו זריקה אחת כנגד היסוד ומקטירין אימוריו, ושאר הבשר נאכל לבעלים בירושלים כשאר קדשים קלים ואין לכהנים בו כלום אלא כולו לבעלים כפסח, ואם היה בעל מום בין שנפל בו מום בין שהפרישו בתחלה במומו הרי זה נאכל בכל מקום. שם הלכה ד

¹⁸ רמב"ם הלכות איסורי מזבח פרק ג הלכה ח

¹⁹ לכאורה דבריו סותרים מיניה וביה, דתחילה כתב מיום השמיני, ומשמע דבליל שמיני עדיין נקרא מחו"ז להקרבה, ובסוף דבריו כתב דשבעת הימים נקרא מחו"ז, ומשמע דבליל שמיני כבר לא נחשב מחו"ז להקרבה, ואם כוונתו לדרשת ר' אפטוריקי דסוגיין, מדוע לא פירש דבריו, דשבעה ימים הוי מחו"ז להקדיש ושמונה להקרבה, וצ"ע. וע"ע מנין המצוות ריש הל' אסוה"מ אות י' שכתב: "להקריב מיום השמיני והלאה, וקודם זמן זה הוא נקרא מחוסר זמן ואין מקריבין אותו", עכ"ל. ולשונו סתומה, האם "קודם זמן זה" כוונתו קודם ליום שמיני, וממילא ליל שמיני בכלל, או דכוונתו לתוך שבעת ימים וליל שמיני אינו בכלל. ובפשטות משמע טפי דכוונתו לתוך השבעת ימים.

²⁰ במל"מ שם תמה ולא ידעתי למה לא ביאר רבינו דכשם דאסור להקריב מחוסר זמן כך אסור להקדיש מחוסר זמן. ועיין הר המוריה שהביא מחלוקת בזה ועיין מעשה רקח שכתב וי"ל דאף דלא ביארו להדיא מ"מ מדכתב לקמן וכן המקדיש מחוסר זמן וכו' ואינו לוקה יש במשמעות לשון זה דמלקא הוא דלא לקי על ההקדיש הא איסורא איכא, וכן משמע במרכה"מ

²¹ רמב"ם שם הלכה י

²² בכס"מ על רמב"ם הלכות בכורות פרק ו הלכה יד הקשה מדוע לא הזכיר שליל שמיני נכנס להתעשר ועיין במעשה רקח שם שכתב "בגמרא אמרו ליל שמיני לקדושה ויום שמיני להקרבה והיינו לענין קרבן אבל לענין מעשר אף בליל שמיני הוא ראוי ורבינו כתב לקמן לפיכך הלוקה טלאים בתוך ז' ימי הלידה וכו' הרי שאחר ז' ימי הלידה הו"ל זמנו ואפילו בליל שמיני".

²³ במרכה"מ שם שכתב על קושית הכס"מ הנזכר, "ולק"מ דרב פפא אמר כן למ"ד לילה אין מחוסר זמן ועיין פ"ב מהל' חגיגה ה"ה בנטמא בלילה ובלח"מ שם דק"ל לילה מחוסר זמן. והכ"מ שכתב דברי עצמו פ"ג מהל' מחוסרי כפרה ה"ד עיין שם". ובעיני זה כתב בהר המוריה שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

א. בהמה של שני שותפין הקדיש חציה וחזר ולקח חציה והקדישה קדושה ואינה קריבה ועושה תמורה ותמורתה כיוצא בה

כבר התבאר במסכת קידושין דף ז. שבהמת השותפין²⁴ שהקדיש אחד מהן חצייה שלו, וחזר ולקח חצייה האחר והקדישו הרי זה קדשה וקריבה, אף על פי שמתחילתה דחוייה היתה כשהקדיש חצייה, אין הדחוי מעיקרו דחוי ואף על פי שהוא קדושת דמים, הואיל והיא בעלי חיים אין בעלי חיים נדחים, והרי נראית כולה להקרבה לפיכך תקרב ועושה תמורה.

ב. ש"מ בעלי חיים נדחין

כבר התבאר במסכת יומא דף סד. שלהלכה בעלי חיים אינם נדחים²⁵ ולכן אע"פ שמזבח שנפגם כל הקדשים שהיו שם שחוטין במקדש שעדיין לא נזרק דמם פסולים, שהרי אין שם מזבח לזרוק עליו²⁶. אבל קדשים חיים שהיו שם בעזרה כשנפגם לא נפסלו, אלא כשיבנה המזבח יקרבו שאין בעלי חיים נדחין.

אולם אם היו דחויים לגמרי²⁷ שאין בהם שייכות הקרבת קרבן זה כלל, כגון מפריש נקיבה לפסחו, שאין פסח קרב נקבה כלל, אע"ג שאחר הפסח קריבה שלמים שפסח לאחר י"ד שלמים הוא, אין אומרים בעלי חיים אינם נדחים אלא נדחים הם מהקרבה ואין ממתנינים לאחר הפסח להקריבה שלמים.

²⁴ רמב"ם מעשה הקרבנות פרק טו הלכה ד

²⁵ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק ג הלכה כב כג

²⁶ ונאמר וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך כלומר תזבח והוא עומד בתקונו לא פגום

²⁷ לחם משנה הלכות קרבן פסח פרק ד הלכה ד והלכות מעשה הקרבנות פרק טו הלכה ד ובהלכות שגגות פרק ג הלכה ה והסכימו עמו רבים מפרשני הרמב"ם שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

י"א²⁸ שבעלי חיים נדחים אם דחאם בידי מעשה שעשה לדחותם, כגון שאבד פסחו והפריש אחר ומצאו קודם שחיטה, על ידי שחיטת האחד לשם פסח ידחה השני מהקרבה שהרי שניהם עומדים לפסח ובקביעת האחד דחה השני מהקרבה.

ג. וש"מ דחוי מעיקרא הוה דחוי

כבר התבאר במסכת פסחים דף צח. ובמסכת קידושין דף ז: שלהלכה קרבן שדחוי לגמרי מעצם מהותו להקרבה נחשב לדחוי וגם אם יראה לקרבן אחר לא ייצא מדיחוי ולכן המפריש נקבה או זכר בן שתי שנים לפסחו דחוי כבר מעת הקרבתו כיון שלעולם לא יכול להיות קרבן פסח, ומשום כך גם לאחר הפסח לא יוכל להקרב בשלמים.

אבל אם מעקרא דחוי אינו במהות הקרבן כשתסור סיבת דיחוי יראה להקרבה לפיכך הקדיש²⁹ בהמות עד שלא נבנה המזבח, כשיבנה מקריבין אותן שהדחוי מעיקרו אינו דיחוי.

וכן בהמת³⁰ השותפין שהקדיש אחד מהן חצייה שלו, וחזר ולקח משותפו חצייה האחר והקדישו, הרי זה קדשה וקריבה, אף על פי שמתחילתה דחוי היתה כשהקדיש חצייה אין הדחוי מעיקרו דחוי.

י"א שקרבן שנדחה עד שצריך לרעות כדי שיפול בו מום וימכר כדי להביא בדמיו אחר כמודו, אין פוקע שם ממנו שם רעיה ולכן גם אם סרה סיבת דחוי אינו חוזר להקרבתו³¹.

²⁸ השנות הראב"ד הלכות קרבן פסח פרק ד הלכה ו ובערוך השולחן העתיד הלכות מעשה הקרבנות סימן צנ סעיף בא כתב בן בדעת הרמב"ם וז"ל "דהא דאמרינן דדיחוי מעיקרא עדיף מנראה ולבסוף נדחה זהו בדיחוי מעצמו כמו מחוסר זמן וכיוצא בזה, אבל במקום שבידיו דחה וודאי גריעא אפילו מנראה ולבסוף נדחה" אך לכאורה קשה דבאבד פסחו דעת הרמב"ם שאינו נדחה וע"כ מעמא דדיחוי בידיים לא הוי דיחוי וכמש"כ בלח"מ שם. אולם אפשר דבאבד פסחו עומדים שניהם אחד לשלמים ואחד לפסח קודם שחיטה דלאכרע ממותר שלמים וא"כ על ידי שחיטתו לא דחאו בידיים אלא קבע ביה שלמים אך היכא שעומד רק לפסח כגון המפריש נקיבה לפסחו הוי דיחוי בידיים משלמים.

²⁹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין שם הלכה כד

³⁰ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק טו הלכה ד

³¹ שו"ת חכם צבי סימן מה ובכך ביאר אמאי בהפריש נקיבה ירעה וימכר "והוא משום דכיון דעל כרחך כבר ניתק לרעייה כדי שיביא בדמיו פסח אף שאח"כ הקריב פסח אחר תחתיו לא פקע שם רעייה מיניה ועוד מידי דהוה אאשם שניתק לרעייה". ועיין במלכי בקדש שביאר משום דקדושת שלמים לא אתי עליה אלא מכח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

י"א³² שקרבן שדחאו מעיקרא בידיים שהקדישו לשם קרבן שאין שייך כלל שיוקרב לכך כגון נקיבה לפסח הרי זה דיחוי.

דף יב:

ד. וש"מ יש דחוי בדמים

עוד התבאר שם שיש דיחוי³³ בדבר שקדוש בקדושת דמים ולפיכך קדושת דמים שנדחתה גם אם חזרה ונראתה אינה חוזרת להיתרה, אך אם גם קדוש בקדושת הגוף אין דיחוי ולפיכך מה שנתבאר לעיל שבהמת³⁴ השותפין שהקדיש אחד מהן חצייה שלו, וחזר ולקח משותפו חצייה האחר והקדישו, הרי זה קדשה וקריבה, אף על פי שהוא קדושת דמים הואיל והיא בעלי חיים אין בעלי חיים נדחים, והרי נראית כולה להקרבה לפיכך תקרב, ועושה תמורה.

ומטעם זה³⁵ בהמה שנדחתה מהקרבה ונמכרת להביא בדמיה קרבן לאחר שיפול בה מום אע"ג שנדחים דמיה מלהקריב מה שהוא ראוי לה דהיינו שלא יביא בדמיו דבר שהוקדש לכך רק יביא בדמיו דבר אחר שהרי יש דיחוי בדמים אבל מכיון שבע"ח אינם נדחים מביא בדמיו דבר שהוקדש מתחלה לכך.

ה. אנל חלב והפריש קרבן והמיר דת וחזר בו ... אנל חלב והפריש קרבן ונשתטה וחזר ונשתפה

להלכה כבר התבאר במסכת סנהדרין דף מז. והוריות דף יא. שמי ששנג והפריש³⁶ חטאתו ואחר כך נעשה מומר וחזר בתשובה, או נשתטה וחזר ונשתפה, אף על פי שנדחה הקרבן בינתים הרי זה חזר ונראה שאין בעלי

קדושת פסח וכיון דבפסח לא קרב לא לפני הפסח ולא לאחר הפסח שלמים נמי דאתו מחמתיה לא קרבי וכי היכי דבדמיה פסח קרב הי"ג שלמים קרבי בדמיה.

³² בערוך השולחן העתיד שם. הלכות קרבן פסח פרק ד הלכה ו

³³ לח"מ הלכות מעשה הקרבנות פרק טו הלכה ד, וכ"כ שם ביוסף חי

³⁴ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק טו הלכה ד

³⁵ הר המוריה הלכות קרבן פסח פרק ד הלכה ד

³⁶ רמב"ם הלכות שגגות פרק ג הלכה ח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

חיים נדחין³⁷, כמו שהתבאר במסכת יומא דף סד. לפיכך יקריבנה עצמה, וכשם שאם נולד בו מום עובר ונתרפא יחזור לכשרותו כך³⁸ אם נדחו הבעלים וחזרו ונראו יקרבו³⁹.

ודווקא כשחזר בתשובה⁴⁰, אבל בעודו מופקר אינו מביא אף על הטא שחטא קודם שהופקר, ואין חילוק בין נתפקר לעכו"ם או חילול שבת או נתפקר לאותו דבר שהרי עתה אינו בר קרבן לדבר זה⁴¹.

³⁷ דמשמע לרבינו דר"י לטעמיה דאמר ב"ה נדחין אבל לרב דאמר אין ב"ה נדחין חוזר ונראה, ורבינו ז"ל בפט"ו מהל' מעשה הקרבנות ובפ"ג מהל' פסולי המוקדשין פסק כמ"ד בעלי חיים אינם נדחים ולכך פסק דחזור ונראה. כס"מ ולח"מ ועיי"ש שהביא סתירות מדברי רבינו והאריך ליישב דברי רבינו.

³⁸ ולכאורה קשה דהא כבר כתב לעיל בפט"ו מהל' מעשה הקרבנות ה"ד דברחה בידים אף רב מודה דבע"ח נדחים יעו"ש וכ"כ לעיל פ"א מהל' פסולי המוקדשין הכ"ד יעו"ש א"כ הכא בנשתמד באמצע והו"ל דחיה בידים א"כ אמאי לא נדחו הכא ואולי לפי שבידו לחזור הוא בידו ולכן אף על פי שנראה ונדחה אינו דחוי ובנשתמה הוא הטעם דנדחה ממילא וע"ע בפ"ד מהל' קרבן פסח ה"ד והלכה ט' מש"כ בזה ואכתי צל"ע. הר המוריה.

³⁹ אולם שם התבאר על פי הלחם משנה הלכות קרבן פסח ד הלכה ד והלכות מעשה הקרבנות פרק טו הלכה ד ובהלכות שגגות פרק ג הלכה ח והסכימו עמו רבים מפרשני הרמב"ם שם, שאם היו דחויים לגמרי שאין בהם שייכות הקרבת קרבן זה כלל, כגון מפריש נקיבה לפסחו, שאין פסח קרב נקבה כלל, אע"ג שאחר הפסח קריבה שלמים שפסח לאחר י"ד שלמים הוא, אין אומרים בעלי חיים אינם נדחים אלא נדחים הם מהקרבה ואין ממתנינים לאחר הפסח להקריבה שלמים.

⁴⁰ ערוך השולחן העתיד הלכות שגגות סימן רי סעיף יב

⁴¹ אף אם נאמר דאולי לא מיעמיה קרא למופקר לאותו דבר רק על מה שחטא אח"כ ולא על הקודם, מ"מ סוף סוף הרי אין חטאת בלא וידוי כמ"ש ואיך יתוודה על חטא זה והוא מופקר עליו. ומהל"מ נסתפק בזה ולענ"ד אין בזה ספק ותמיהני על המל"מ שכתב דלר"ש וודאי אינו מביא שהרי אינו שב מידיעתו, רק הספק הוא לת"ק דדריש מעם הארץ פרט למופקר ע"ש, וא"כ מאי מספקא ליה הא אין הלכה כת"ק דברייתא זו דלדידה מופקר לחלב מופקר לדם ואינו כן כמ"ש]

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

